

FALCSIK MARI

Képeslap Hvarra

I. M. Keszthelyi Rezső

*ablakszárnyak az égbe nyitva
vízmélyi csönd ül virágainkra
nyár délutáni eltétlenedés*

*mindent hagyok szalad a konyha
nem mintha most sok mosatlan volna
lám mind jobban ízlik a nem-evés*

*fehérség libben túllvitorla
zizzen az ÉS a huzat lapozza
verssorhullám tengeri temetés*

Pest, 2016. augusztus 4.

Négy halál

I.

*1962-ben halt meg apai nagyapánk Falcsik János
— ma úgy mondják stroke — gutaütésben aminek okai közt
nagy súllyal szerepelt saját termésű noah bora*

*nővérem majdnem nyolc én hatéves voltam az öcsénk
három — épp valami rádiókabarés tréfás jeleneten
vihogtunk éktelenül amikor jött a távirat a hírrel*

*apám bömbölt mint egy kisleány és taknyos hangon
azt motyogta: „Apuka... Apuka...” — mi meg öcsémmel
nem tudtuk megállni hogy ne kuncorásszunk tovább*

*nővérem le akart komolyítani minket kis hülyéket
ráncolt szemöldökkel érdes suttogással odaszólt:
„Meghalt a nagyapapa!” — belőlünk meg kitört a röhögés*

*a jelenet egy disszidensről szólt aki végre hazalátogathat
és a családi örömkórus azt éneklé: „Joe bácsi holnap érkezik”
hogy mi volt ebben annyira mulatságos — talány*

II.

tíz év telt el míg a nászurát aztán követte
1972-ben Takács Mihály anyai nagyapánk
akit asztmával fojtott meg végül a hansági pára
az életét kísérő fuldoklás és köhögés után

nekem ez volt az első halál ami a szívemig szúrt
és ő az első halott akivel szembenéztem: a viasztest
a felvirágozott ravatalon a Sírtó-kápolnában
amiben nincs benne az akit elvesztettünk

akit elvesztettünk: oszlopunk-törvényünk nagy
igazságosztónk — nem tudom hogy boldogultunk
utána nélküle — csak fekiüdt ott helyette a báb
a virágszagban kint meg reménytelen november: eső

III.

a két özvegy közül apai nagyanyánk
a szőlősgazda-asszony Bozóki Julianna
távozott elsőnek

a mindig csillogó kék szemű — én csak
nagy gyerekként vettem észre hogy a
mindig csorgó könnytől

a pirosposzsgás arcú az egyszerű kemény
tisztá szívű aki hozzá méltón 1976-ban egy nap
úgy döntött hogy meghal

kézhez kapva a város döntését hogy a hegyi
kisvasút mellett a Mátra alján álló kétházás
portáját lebontják

választhatott mit kér: pénzt vagy új lakást
a frissen épült lakótelepek valamelyikén
hát ő hamar döntött

a pénzt elosztotta öt gyereke közt mint minden
holmiját is aztán lefeküdt és hagyta hogy egy tüdő-
gyulladás megölje

IV.

özvegy Takács Mihályné született Varga Terézia
anyai nagyanyánk — a Nagymama — ment el utoljára
az olvasott a színes a hivatásos nagyotmondó

*akitől a drámát a túlzást a szerep csiszoltságát
lehetett örökölni — aki nem szeretett főzni de a legjobb
süteményeket sütötte ezen a földön és aki a férje
puritán szigora szűkes fantáziátlan becsületessége
szorításában is megőrizte teljes szívárványos képzeletét*

*az utolsó a legnagyobb nagyjelenete 1988-ban volt: haláltusája
ővele aztán nem bírt egykönnyen a jó öreg kaszás
meg kellett birkóznia hogy elvihesse de a Nagymama
is keményen védte magát harcolt: órákig verekedtek
— keresztszüleim akiknek házában utolsó éveit leélte
rémisztő zajra riadtak: nagy tompa puffanások felkiabálás
zihálás ruha szakadása mire keltek is fel nyomban s be a másik
szobába de a küszöbön túl nem hagyta őket lépni egy erő*

*onnan nézték ahogy a csúnyán elhízott testet az ágyról
leveti ugyanannak az erőnek egy másik karja és a padlón
küzdenek tovább: elébb még a láthatatlan látszott győzni
aztán hosszú percekre felülkerekedett a haldokló mígnem
a család görcsökre rántva elviselhetetlen kínokat bocsátott rá
s mellére térdepelve verte míg ki nem fulladt szegény alatta
és amikor már egyet sem mozdult többé és elfolytak tőle
lassan az élet nedvei — csak akkor léphettek be s oda hozzá*

FECSCKE CSABA

A távirat

1948-ban született Szög-
ligeten. Költő, publicista.
Legutóbbi írását 2016. 7.
számunkban közöltük.

A mennyezet repedéseit és nedvességfoltjait bámulta. Volt belőlük bőven. Ismerte már minden négyzetcentiméterét, talán a saját tenyerét se jobban; új repedéseket, eddig nem észlelt, új foltokat keresett, és ha talált, örült egy kicsit, icipicit, annyira csak, amennyire a lényegtelen dolgoknak lehet — nem is öröm volt ez tulajdonképpen, valami metafizikai nedvesség, ki ne száradjon a lélek.

Bámulta a tekintetnek szinte áthatolhatatlan, hólyagszerű ablakot, amelynek üvege mögött mintha mindig köd ült volna meg a világból az ablakkeret által kimetszett tájat a vörhenyes, kopaszodó fenyővel, a vadszőlővel befuttatott nővérszálással, ahol olyan álmosan és rá-erősen történt minden, s lett őszi, tél, tavasz és nyár, hogy szinte észre se lehetett venni, milyen évszak is van valójában. Önmagában forgott az idő, mint a fájdalom.

Amikor idehozták, pár nap múlva az ablakhoz húzott egy széket és arcát az ablaküveghez szorítva bámult kifelé egész nap. Legszívesebben a nővérszálást nézte, történések szempontjából az ígérkezett legizgalmasabbnak, ám az öreg, málladozó vakolatú épület nagy bosszúságára a látótér peremén helyezkedett el, az ablak síkjában jobbra, szemét csaknem ki kellett fordítania, ha látni akarta a bejáratot, a